

Když jsem si letošní Audiocafé zapisovala, nedokázala jsem si představit, jak bude v distanční formě probíhat. V minulosti jsem o předmětu sice slyšela, ale to bylo ještě v “normální” době, kdy byly debaty naživo v divadle Husa na provázku. Musím, ale s jistotou říct, že mě všechna sezení audiocafé moc bavila. Úterní večery jsem strávila nad skvělými poslechy s teplým čajem, a především s příjemnými hosty.

Poslechů bylo během semestru celkově osm, já bych chtěl zmínit ty, které ve mně nechaly největší stopu a ty, které mě nejvíce zasáhly.

Hned druhý poslechový večer zazněl dokument *Moje kamarádka Zuzka* od dokumentaristky Terezy Rakové. Je to jeden z těch dokumentů, který vás zasáhne tak, že nad ním přemýšlíte ještě týden. Zuzka statečně bojovala se strašákem dnešní doby, rakovinou. Svůj boj bohužel prohrála, bolí to o to víc, když zjistíte právě díky dokumentu, jaký Zuzka byla pozitivní, klidný a pokorný člověk. Nejvíce mě určitě poznamenaly pasáže, kdy na Zuzku vzpomínaly její přátelé. Přiznávám, že jsem se několikrát neubránila slzám. Obdivuji autorku za vytvoření tohoto dokumentu. Člověk si alespoň na chvíli uvědomí, že na ničem nesejde, pokud není zdravý.

Dalším dokumentem z určité části související s tím předchozím je dílo *Nesmrtelnost*. Když se nad tím zamyslím, během poslechu jsem si několikrát uvědomila lehkost bytí. Líbila se mi propracovanost dokumentu a také různé úhly pohledu na toto téma. V rozhovorech se objevuje například slovenský programátor Marek Rosa, který se snaží vytvořit univerzální umělou inteligenci. Velký prostor dostal také lékař Pavel Borský, který se zaměřuje na výzkum prevence proti stárnutí. Pro mě osobně byla novinka, že se stárnutí v lékařském prostředí může brát jako nemoc, se kterou je možné bojovat. Jak jsem již zmínila, právě ten pohled z více úhlů a také z více oborů dělá dokument velmi zajímavým. Všechny osobnosti se nakonec se shodují na jednom. *Nesmrtelnost* možná je, ať už ji chápeme jakkoliv.

Posledním dílem, které chci zmínit je *Láska za časů korony*. Dokument vznikl v první vlně koronavirové pandemie a sleduje několik zamilovaných párů, kterým koronavirus značně ztížil život. Já sama jsem se v dokumentu alespoň částečně našla. Minulý rok jsem kvůli strachu z nákazy neviděla přítele tři měsíce. Byly to těžké chvíle a díky tomu jsem si uvědomila že bez něho nemůžu žít. Zpovědi několika respondentů mi tohle horší období připomněli. Jsem ráda, že se život vrací do normálu a všechny páry už tohle nemusí zažívat.

Celkově mi tento předmět hodně dal a moc mě bavil. Zjistila jsem, jak má takový audiodokument vypadat, poznala jsem mnoho milých a skvělých autorů a zpříjemnila jsem si úterní večery. Stále ale toužím zažít tu pravou divadelní atmosféru, proto budu doufat, že se situace uvolní natolik a večery si vychutnám v dalším semestru v Huse na provázku.